



Замежнікам вельмі спадабалася наша «Купалінка»

— Што натхніла на падарожжа? Мож, чыйсьці прыклад?

— У адпачынку ад працы на Філіпінах пазнаёмілася з кайтсёрферамі (ад англ. kite — паветраны змей. Від спорту, на аснове руху пад уздзеяннем сілы цягі, што развіваецца паветраным змеём. Змея ж утрымлівае і накіроўвае спартсмен). Гэтая катэгорыя людзей вандруе ў прамым сэнсе разам з ветрам, высочваючы найлепшыя ўмовы для кайтсёрфінга па прагнозе надвор'я. Напрыклад, увосень яны могуць быць у Егіпце, а ўлетку — у Крыме.

І тады Наташа падумала: «Абавязкова і я паеду свабодна вандраваць. Хачу быць там, дзе вецер». І ўжо менш чым праз год адправілася ў сваё незабыўнае падарожжа.

— Ці ва ўсіх краінах ведаюць пра Беларусь?

— Некаторыя азіяты нешта чулі пра нашу краіну — у асноўным гэта тыя, хто мае тут сваякую (якія вучацца альбо працуюць у Беларусі). Калі была ў кітайскім горадзе Яншо, зрабіла для тамтэйшых жыхароў (студэнтаў школы, дзе была валанцёрам) прэзентацыю з беларускімі фотаздымкамі, відэа. Напрыканцы «прымусіла» ўсіх прысутных хорам сказаць «Бе-ла-русь!». Замежнікам вельмі спадабалася наша «Купалінка». Падчас прэзентацыі ўсім давала рэцэпт дранікаў. А падчас вандроўкі гатавала іх сваім новым сябрам.



Рысавыя палі ў Інданезіі.

— Надоўга затрымлівалася дзе-небудзь ці не? Год усё ж такі не малы тэрмін.

— У в'етнамскім горадзе Муйнэ, дзе затрымалася на цэлых паўгода, займалася фатаграфіяй ды сёрфінгам.

Калі рушыла ў падарожжа, натуральна, мела з сабой грошы. Але яны не бясконцыя...

Потым накіравалася ў Кітай, дзе правяла два месяцы. Пасля максімум тыдня аўтастоп альбо проста пастаяннай дарогі непазбежна з'яўляецца стома (наступствы таго, што пастаянна знаходзіцца ў дарозе альбо на трасе, спіш у машынах ці намёце), і тады перапынак у вандроўцы арганізуецца неяк сам. А маршрут часам змяняецца пад уплывам акалічнасцяў ды парад мясцовых жыхароў: яны часта падказваюць, дзе варта абавязкова пабываць, што пабачыць.

Ехала над кіламетровай прорвай у грузавіку з беларускай калійнай соллю

— Што цікавага бачыла?

— Шмат чаго. Напрыклад, ступеньчатыя рысавыя палі на поўначы В'етнама, нацыянальныя меншасці з унікальным выглядам — хмонгі, чорныя тай... Горы, дзе дарога шчасця была больш падобная да дарогі смерці, бо ішла па стромкай горнай сцяжынцы. Наша жыццё тады цалкам было ў руках кіроўцы.

«Машына ехала па дарозе-нітцы з хуткасцю 15 км за гадзіну. У такіх моманты вучышся давяраць жыццю, калі не можаш нічога змяніць».

Ехала над кіламетровай прорвай у В'етнамскіх гарах у грузавіку з беларускай калійнай соллю (справа ў тым, што наша калійная соль — гэта мінеральнае ўгнаенне для в'етнамскіх сялян). Машына ехала па дарозе-нітцы з хуткасцю 15 км за гадзіну. У такіх моманты вучышся давяраць жыццю, калі не можаш нічога змяніць.

— Якая іншаземная страва ўразіла цябе найбольш? А можа, нават шакіравала.

— На поўначы В'етнама мяне шакіравала, што ў ежу ўжываюць сяброў нашых меншых — сабак. Жудаснае відовішча, калі бачыш, як жывёл зганяюць у клеткі. Хацелася падбегчы ды выпусціць іх.

— Як там з транспартам?

— Датычна В'етнама, Балі — там самым зручным транспартам з'яўляецца мапед. У турыстычных месцах можна купіць за \$200-300 няновыя мапеды і стаць досыць мабільным, на Балі выгадней арандаваць. Пробкі на дарогах таксама не страшныя: іх можна праехаць, манеўруючы паміж машынамі. Акрамя таго, рухавік на такім транспарце зручна — заўжды свежае паветра, што важна, улічваючы пастаянную гарачыню. Уразіў дарожны рух. Фактычна нашым чалавекам тамтэйшы стыль язды ўспрымаецца як хаос. Але кажуць, што ў аварыі трапляюць пераважна прыезджыя.

УСЛЕД ЗА ВЕТРАМ

Наталля Арлова з Віцебска кінула працу ў буйной кампаніі, каб год прысвяціць Азіі — павандраваць, пажыць там... Цяпер яна дзеліцца сваімі ўражаннем.

Фактычна, Наталля мела лета ўвесь год. Аднак душа нашага чалавека прагне звыклых прыродных зменаў. Гэта тое, чаго бракавала ў дарозе. Сама Наталля кажа: «У беларускай глыбока ўнутры закладзена перамена пор года — зіма, вясна, лета, восень. Файна вяртацца дадому — зноў адчуваеш подых прыхалоды».

горад, а нават да патрэбнага дома. Чула такое: «Як ты стаіш тут пад дажджом? Як я мог бы праехаць міма?!» На ноч спынялася, загадзя дамовіўшыся пра начоўку праз сайт couchsurfing.com.

— Ты казала, што займалася Тай-Чы ды Віпасанай...

— Тай-Чы займалася ў будыйскім манастыры недалёка ад горада Далі



Вучні, якія праходзілі навучанне кунг-фу ў Тай-Чы ў будыйскім манастыры.

— Прыгадай што-небудзь цікавае...

— Напрыклад, у Кітаі займалася Тай-Чы, на Балі прайшла курс Віпасаны, а Малая Азія запомнілася яшчэ і такой садавіной, як дурыян. Ён вельмі карысны, але мае надзвычай непрыемны пах, нібы штосьці пратухла. З гэтай прычыны існуе нават афіцыйная забарона на яго перавозку.

— Як атрымлівалася паразумецца з насельніцтвам?

— Дапамагала англійская мова, жэсты, у В'етнаме пісалі шылды, у Кітаі — нават іерогліфы. На Балі (і ў В'етнаме) было шмат турыстаў, якія ведалі рускую мову. Найцяжэй было ў Кітаі. Спачатку адчула шок. Пошук патрэбнага горада нагадваў гульні-рэбус, калі параўноўвала выяву іерогліфа на «Googlemaps» з шылдай перад вачыма. Наконт мовы: у кітайскай ледзь не галоўную ролю адыгрываюць тоны. Таму, нават калі ведаеш нейкія словы, гэта можа не дапамагчы, бо адно і тое ж фанетычнае спалучэнне, сказанае не так танальна, прыводзіць да абсалютнага непаразумення ды разгубленасці.

«Адзін кітаец вёз мяне 500 км да горада, у які не збіраўся ехаць»

— У якой краіне быў найлепшы аўтастоп? Якую самую вялікую адлегласць праехала, не змяняючы машыны?

— У Кітаі на платных трасах быў самы хуткі аўтастоп. Не мяняючы машыны, пашчасціла праехаць аж 800 кіламетраў.

— Што дапамагала спыніць патрэбную машыну?

— Вера ў дабрыню ды візуалізацыя. Уяўляла, як спыняецца машына ля мяне. Быў такі выпадак: уявіла вялікую белую машыну... і забылася пра гэта. А ўзгадала толькі пасля таго, як адзін кітаец вёз мяне 500 км да горада, у які сам не збіраўся ехаць. Наогул, кітайцы вельмі добразычлівыя: не раз прапанавалі накарміць і часам адвозілі не толькі ў патрэбны

Страціць квіток за \$450, каб змяніць уласны лёс

— Ці былі ў цябе, Наталля, спадарожнікі?

— Менавіта ў горадзе Муйнэ напярэдадні адлёту пазнаёмілася з украінкай. З ёй мы і паехалі ў адваротны бок... Дарэчы, тут адбылося адно з самых моцных перажыванняў. справа ў тым, што ў мяне быў даўно зарэзерваваны даволі дарагі квіток на самалёт, які каштаваў \$450. Здаць яго за грошы было ўжо немагчыма. Вандраваць далей аўтастопам — гэта было рашэнне сэрца. А страта грошай — плата за тое, каб змяніць свой лёс. Гэта быў акурат той выпадка, калі чалавек прымае спонтаннае рашэнне ў суладдзі з выбарцамі свайго ўнутранага свету. І не пашкадавала, калі замест камфортнага самалёта выбрала зноў стаць на трасе з залпчыкам (і новай сяброўкай).

Падчас баўлення часу ў дарозе са сваёй новай сяброўкай з Украіны Наталля незаўважна перайшла на беларускую мову. І нядзіўна: украінская мова найбліжэйшая да нашай роднай.

«Малая Азія запомнілася такой садавіной, як дурыян. Ён вельмі карысны, але мае надзвычай непрыемны пах, нібы штосьці пратухла. З гэтай прычыны існуе нават афіцыйная забарона на яго перавозку».

— Ці плануеш новае падарожжа?

— Пакуль не. Адчуваю, што я павінна цяпер нешта зрабіць у сваёй краіне. Гэта зараз для мяне найважнейшая справа, важнейшая нават за само падарожжа.

— А як бацькі адрагавалі?

— Я казала бацькам, што планую падарожжа. Але не казала, што аўтастопам. Даведаўшыся, яны былі не рады. Але, убачыўшы фотаздымкі, супаколіся. Наогул, каб дасягнуць паразумення з бацькамі, галоўнае — трымаць з імі сувязь і растлумачыць ім ясна, навошта табе зараз патрэбна гэтая вандроўка. Пасля падарожжа сапраўды пачынаеш верыць у лёс і дабрыню людзей.

Уладзімір ДРЫНДРОЖЫК.



«Застопілі» гарадскі аўтобус у Данангу, пазнаёміліся з мясцовымі бабулямі, спрабавалі вымяняць у іх яблыкi на бананы.